

סוללת הסיפוק

סוללת הסיפוק מתרוקנת.

האמת, היא בקו התחתון שלה על בסיס קבוע.

יותר נכון לומר-

סוללת הסיפוק מתמלאת.

לפעמים.

כשזה קורה, ומגיעים לפס הירוק הראשון אחרי מדבר צהוב של עבודה קשה – זה כיף.

זאת אומרת: זה מספק, ממלא, מערפל, מאלחש, מטלטל, מעורר. המילה 'כיף' משוחה

בשכבה סמיכה של כל הצבעים האלו.

הקטע זה המדבר.

שבילים מפותלים בלי שוליים, מבט קדימה חסר מענה, מדבר צהוב של עבודה.

פסים יבשים מהודרים צהבהבות קיצונית. ההתקדמות מבלבלת.

ספק שאתה הולך קדימה בכלל. אתה מנסה לזכור- לא לחכות לאור ירוק. אתה במדבר.

אהוב אותו.

אתה בועט בגרגרי חול והם עפים ברוח. אתה מלקט שברי התחלות ואז יש לך רעיון טוב יותר

ואתה מתגלגל מדיונה. עכשיו אתה עף ברוח, מלווה בגרגרי חול. אתה מתמקד בכמה מהם.

יש בהם משהו, בגרגרים האלה.

אתה מסיים את הגלגול ובתנופה שקיבלת אתה משתמש כדי להתרומם ולהתחיל לרוץ. זה

הולך חלק, כאילו התגלגלת כל חיך. אתה רץ היישר אל הדיונה הרחוקה. אתה הולך לטפס

עליה, אין ספק.

אבל החול עמוק, והריצה קשה. דמיינת את עצמך בראש הדיונה ושכחת מכל הצעדים עד

שם. והחול עמוק. וכל צעד מורגש. הנה השרירים, הנה הריאות. לא להפסיק לרוץ, אתה איש

המדבר.

אתה מזיע כהוגן, וזה היה שווה את זה. הנה אתה מטפס למרגלות הדיונה.

אתה מתחיל בטיפוס. החול עמוק יותר, אתה כבר לא רץ. המשקל שלך מקועקע בחול. עוד

פסיעה ועוד הרמת רגל, כאן אי אפשר לעצור. לעצור אומר להסתובב ולמחוק את שביל

העקבות שיצרת במלאכה רבה. לא תדע לחזור, לא בדיוק, לא לכאן. אתה רוצה להשקיף

מהפסגה. המדבר רוצה לשאוב אותך אליו.

עוד הרמת רגל ועוד פסיעה. חצי ניתור, נשימה אחרונה. הנה אתה בנקודה הגבוהה ביותר.

אנחת רווחה.

הדיונה משתרעת החל מסוליות נעלייך ועד לאדמה החמה. פה כבר לא חם כל כך. אוויר משכר מבדר את בגדיך. אוויר מאלחש, אוויר מערפל. הנוף כולו פרוס מולך, יערות צבועים ירוק. ירוק ממלא, מטלטל. אתה כבר לא במדבר. למען האמת, אתה מבין, מעולם לא היית. מגיע הלילה ואתה נשאר לישון בפסגה. הבוקר בא ואיתו בשורה חדשה. הפסגה שעליה אתה ישן היא בכלל צמרת. הדיונה היא עץ. היא הייתה כל הזמן. איך טיפסת לכאן? אתה לא בטוח. אתה מביט מטה אל נעלייך ורואה את ירוק העלים מתחתם. הנוף מסביבך דומה למדי לנוף שאותו רואות הסוליות. פתאום הוא לא נראה יוצא דופן. זה היה קצר. אתה מחליק בזהירות במורד העץ ומוצא את עצמך חזרה במדבר. לא רואים ירוק מפה. אתה משתרך לאט בשבילים לא-מסומנים צהובים חזרה לאנשיהו. אתה לא יודע לאן, רק יודע שאתה חוזר להקיז דם. זיכרון ירוק מוביל אותך, עד הפעם הבאה.